

РЕШЕНИЕ

№ 6398

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **120** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.С чл.89 и сл. от ЗДСл.

Образувано е по жалба на К. З. С. от [населено място] срещу Заповед №7862/10.12.2019 година на Директор на Агенция “Митници“- [населено място], с която последният на основание чл.97,ал.1 от ЗДСл наложил на К. З. С. дисциплинарно – наказание - отлагане повишението в ранг с една година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че по повод наложеното дисциплинарно наказание оспорващият в писмените си обяснения е изложил подробни съображения защо и въз основа на какво е подал жалбата до ВАС от името на Агенция“Митници“, като това е била практиката в Агенцията, още повече, че състави на ВАС при подадени не името на Директор на Агенция „ Митници“, а от името на Агенция“Митници“ са оставяли жалбата без движение и са давали срок за отстраняване на нередовностите. Наред с това, тъй като едни състави на ВАС оставят жалбите без движение, а други прекратяват производството по делото при подадена касационна жалба от ненадлежна страна е образувано Тълкувателно дело № 4/2019 година ,което да отговори именно на този въпрос. Твърди се още, че при издаване на заповедта са допуснати нарушения на административно- производствените правила и най- вече на нормата на чл.94 от ЗДСЛ, която в случая не е спазена. Посочва се още,че липсва умисъл у служителя за извършване на дисциплинарното нарушение, а от доказателствата по делото е видно ,

че служителят е изпълнил служебните си задължения и то добросъвестно, а наложеното дисциплинарно наказание не почива на събраните доказателства. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият К. З. С. редовно и своевременно призована, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Г., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването - Директор на Агенция "Митници" [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт М., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки на дата 28.05.2020 година.

СП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор Ю., който намира жалбата за основателна и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 4158/06.06.2018 година на Директор на Агенция "Митници" К. З. С. е назначена за държавен служител на длъжността-Главен юрисконсулт в Агенция "Митници" в Отдел "Правно—нормативна дейност", Дирекция "Правна дейност и обжалване, ЦМУ с ранг II младши, считано от 06.06.2018 година.

Оспорващият К. З. С. се е запознала с длъжностната си характеристика на длъжността, която заема на дата 06.06.2018 година.

Със Заповед № 4062/28.02.2019 година на Директор на Агенция, "Митници" е наредено К. З. С. – главен юрисконсулт в Агенция "Митници", отдел "Правно-нормативна дейност "Дирекция "Правна дейност и обжалване"- ЦМУ с ранг II младши да изпълнява и длъжността- Началник на отдел в Агенция "Митници", отдел „ Правно- нормативна дейност" Дирекция "Правна дейност и обжалване" ЦМУ, считано от 01.03.2019 година до назначаването на служител по вътрешно съвместителство, считано от 01.03.2019 година до назначаване на служител на заетата длъжност или до отменяне на настоящата заповед, а срокът на незаетата длъжност или до отменяне на настоящата заповед, срокът на изпълнение на длъжността не може да бъде по- дълъг от 6 месеца- до 31.08.2019 година.

Със Заповед №Р-343/30.03.2019 година на С.Д. Главен секретар на Агенция "Митници" К. З. С. е повишена в ранг I младши, считано от 15.03.2019 година.

На 14.10.2019 година до Директор на Агенция, "Митници" Директор на Дирекция " „ Правна дейност и обжалване", ЦМУ е депозирана Докладна записка относно действията на К. С.- юрисконсулт ,в която е посочено, че адм. дело № 2994/2018 година описа на АС- Бургас е образувано по жалба на И. И. срещу Заповед на Директор на Агенция "Митници" за налагане на дисциплинарно наказание-уволнение, като делото е възложено на К. С.- главен юрисконсулт в Отдел "Правно-нормативна дейност" към ДПДО. С Решение №682/04.04.2019 година, първоинстанционният съд е уважил жалбата и е отменил оспорената заповед. В законоустановения срок С. е подала касационна жалба до ВАС на РБ, като за касационен жалбоподател е посочила Агенция "Митници" вместо Директор на Агенция "Митници" и с Определение № 8596/07.06.20189 година по адм. дело № 6414/2019 година по описа на ВАС съдът е оставил касационната жалба без

разглеждане като недопустима-подадена от ненадлежна страна в производството и прекратил производството по делото. С частна жалба С. е обжалвала определенията на съда пред 5- членен състав на ВАС, като същата е подадена от Директор на Агенция“ Митници“, последният не е бил надлежна страна в производството пред тричленен състав прекратил е производството по делото по адм. дело № 6414/2019 година и с окончателно Определение №12618/26.09.2019 година по адм. дело № 10348/2019 година съдът е оставил без разглеждане частната жалба като недопустима и прекратил производството по делото, съответно на това Решението на АС- Бургас ,с което е отменена заповедта за дисциплинарно наказание е влязло в сила. На 04.10.2019 година И. И. се е явил в АМ, като е заявил, че желае да бъде възстановен на заеманата от него длъжност- Старши митнически инспектор в Митница Б., предвид влязло в сила съдебно решение и посочил, че в резултат на действията на С. АМ е била лишена от възможността спорът да бъде отнесен и разгледан по същество пред ВАС,с което не е изпълнил вменените и задължения с длъжностната характеристика, като същата така е злепоставила агенцията пред съда и участващите в производството страни. В Докладната е посочено още, че със служителя е проведен разговор и са поискани обяснения, от които е станало ясно, че служителят не поема отговорност за действията си, като хвърля вината върху действията на съда, като е налице противоречива практика по подобни казуси, като една част от съдебните състави приемат жалбите за недопустими/ оставят ги без разглеждане, а други приемат жалбите за нередовни/ и дават указания за отстраняване на нередовностите и в случай, че бъдат изпълнени в срок, делата се разглеждат по същество и с оглед на тази противоречива практика по искане на Главен прокурор на РБ е образувано Тълкувателно дело № 4/2019 година по описа на ВАС, по което към момента не е налице произнасяне и именно поради така формираната се противоречива съдебна практика С. е била длъжна да подаде касационната жалба от надлежната страна в производството с оглед вероятните последствия и с оглед на допуснатата грешка посочил, че е възложил извършването на ревизия на делата на С. за наличието на пропуски при подаване на други жалби от името на Агенция „ Митници“ в производства, по които страна е Директорът на Агенция“ Митници“ и от служителя е представен опис на делата, осъществяването на процесуално представителство, като са предадени 32 дела,- от които 9 дела за прекратяване на служебните правоотношения по реда на ЗДСЛ, 3 за обезщетения по ЗДСЛ, а останалите дела с различен предмет .

На 10.11.2019 година оспорващият С. депозирала информация до ръководителя на Инспекторат при Агенция “Митници“, в която подробно посочила как и защо жалбата по делото е подадена не от името на Директор на Агенция “Митници“, а от името на Агенция“ Митници“.

На 02.12.2012 година до Директор на Агенция“ Митници“ е депозирана Докладна записка относно проверка по преписка, рег.№ 32-295226/14.10.2019 година, с която е предложено срещу К. С. да бъде образувано дисциплинарно производство- главен юрисконсулт в Агенция“ Митници“ .

На 02.12.2019 година оспорващият е уведомен, че срещу нея има образувано дисциплинарно производство и във връзка с това и на основание чал.93,ал.1 от ЗДСЛ и е отправена Покана да се яви на 02.12.2019 година в 14,30 часа в Инспектората на Агенция „ Митници“ за запознаване с материалите по преписка от 02.12.2019 година на ЦМУ и на 03.12.2019 година в 9,30 часа да се яви в кабинета на

Директор на Агенция“ Митници“ за изслушване и даване на писмени обяснения, по смисъла на чл.93,ал.1 от ЗДСЛ.

Поканата е връчена на оспорващия на дата 02.12.2019 година.

На 03.12.2019 година е съставен Протокол за изслушване на основание чл.93,ал.1 от ЗДСЛ на К. С.,в който е отразено кога и как се е провело изслушването/ лист 29 от делото и е даден срок за представяне на писмени обяснения на 04.12.2019 година.

На 04.12.2019 година, оспорващият депозирал писмените си обяснения по повод образуването на дисциплинарно производство.

На 06.12.2019 година до Директор на Агенция “Митници“ е отправено Предложение за налагане на три вида дисциплинарни наказания-„Забележка“, “Порицание“, “Отлагане повишението с ранг за срок от една година.

На 10.12.2019 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 7862 ,с която наложил дисциплинарно наказание на К. З. С. на длъжност- Главен юрисконсулт - отлагане повишението в ранг за срок от една година.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата 10.12.2019 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на дисциплинарно производство доказателства, описани в два броя папки приложения.

По делото са приложени всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства, заверено копие на личното служебно досие на оспорващия.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София град намира предявената жалба срещу заповедта за налагане на дисциплинарно наказание за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №7862/10.12.2019 година,с която Директор на Агенция „ Митници“ наложил на оспорващия К. З. С. дисциплинарно наказание-„Отлагане повишението в ранг с една година“е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК,вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такива подлежат на съдебен контрол за законосъобразност.При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма,съдържа ли реквизитите по чл.97,ал.1 ЗДСЛ, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби.

Доказателствата по делото сочат, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание“Отлагане повишението в ранг за срок от една година“ е издадено от органа по назначаването-Директор на Агенция„ Митници“ , на когото изрично нормата на чл.6 ,т.5 от Устройствения правилник на Агенция“ Митници“ е предоставила правото да бъде орган по назначаването / назначава държавните служители, изменя и прекратява служебните правоотношения с тях.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е посочено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване.

Между страните няма спор, че към момента на издаване на заповедта лицето Г. К. е заемал длъжността Директор на Агенция „ Митници“ , а от приложените по делото доказателства се установява, че същият заема тази длъжност.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена в писмена форма, но е с част от предвиденото в чл.97,ал.1 от ЗДСЛ съдържание - трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган, дата на издаването, трите имена и длъжността на наказвания държавен служител, описание на извършеното от него нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават, видът и размерът на наказанието, както и описание на нарушението и кога е извършено. В тази насока неоснователен е доводът на оспорващия и неговия процесуален представител, че в заповедта липсва посочване на конкретно извършеното нарушение, защото в заповедта ясно е посочено, в какво се изразява нарушението и кога е извършено – в подадената на 22.04.2019 година касационна жалба до ВАС чрез АС Бургас срещу Решение № 682/04.04.2019 година, постановено по адм. дело № 2994/2018 година по описа на АС- Бургас, изпратена на 22.04.2019 година с известие за доставяне от процесуалния представител К. С. с посочен неправилно касационен жалбоподател-Агенция“Митници“, а не коректната страна–Директор на Агенция“ Митници“, който е бил страна в първоинстанционното производство пред АС- Бургас и по този начин на тази дата не е изпълнила служебните си задължения, съгласно т.V.1 от подписаната от нея на 06.06.2018 година длъжностна характеристика за длъжността- Главен юрисконсулт в Агенция“Митници“, съгласно която оказва правна помощ за законосъобразното осъществяване на правомощията на Директор на Агенция“ Митници“ свързани с неговата компетентност във връзка с чл.21,ал.2 от ЗДСЛ и това деяние по съществото си представлява дисциплинарно нарушение на чл.89,ал.2,т.1 от ЗДСЛ.

При издаването на заповедта,органът по назначаването е спазил процесуалноправните разпоредби на ЗДСЛ, което е довело и до нарушаване на материално правните.

Разпоредбата на чл.89,ал.1 от ЗДСЛ постановява, че за виновно неизпълнение на служебните задължения, държавният служител се наказва с предвидените в този закон наказания,като в алинея втора на същия текст са изчерпателно посочени видовете дисциплинарни нарушения. В Чл. 21.ал.1 от ЗДСЛ е посочено , че Държавният служител е длъжен да изпълнява задълженията си точно, добросъвестно и безпристрастно в съответствие със законите на страната и устройствения правилник на съответната администрация. Задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието„държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ,според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител. Съгласно чл.6 от ЗДСЛ,държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална

дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство. Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ..й винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи **„че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“**

Доказателствата по делото сочат, а и страните не спорят, че оспорващият е заемал длъжността- Главен юрисконсулт в Агенция „Митници“ и органът по назначаването/ дисциплинарно наказващ орган/ не е избрал възможността да свика Дисциплинарен

съвет/ каквато възможност му е предоставена за този вид дисциплинарно нарушение-отлагане повишаването в ранг за срок от една година/ като по отношение на този вид нарушение свикването на Дисциплинарен съвет не е задължително, аргумент от нормата на чл. 96,ал.1 от ЗДСЛ,преди да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5/понижение в по- долен ранг за срок от 6 месеца да една година и уволнение/, дисциплинарно наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане.).Дисциплинарният съвет изяснява фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, както и изслушва при необходимост обясненията на държавния служител и обсъжда представените от него доказателства. Дисциплинарният съвет приема решения с мнозинство от две трети. Решението на дисциплинарния съвет съдържа становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и относно вида и размера на съответното на извършеното нарушение дисциплинарно наказание. В 7-дневен срок от приемането на решението дисциплинарният съвет го представя заедно с преписката по делото на дисциплинарно наказващия орган./ като в случаите на налагане на другите видове наказания извън посочените по- горе, свикването на дисциплинарен съвет не е задължително от страна на дисциплинарно- наказващия орган. Това обаче не означава,че дисциплинарно- наказващият орган не може да свика Дисциплинарния съвет и за другите видове наказания, посочени в нормата на чл.90 от ЗДСЛ- пред каквато хипотеза сме изправени- наложеното наказание е „ отлагане повишението в ранг за срок от 1 година. Но веднъж избрал да ползва Дисциплинарен съвет,то органът по назначаването е длъжен да спази процедурата, регламентирана в ЗДСл и то по отношение на състава на Дисциплинарния съвет и взетите решения от него решения.

В конкретната хипотеза,органът по назначаването не е избрал да свика Дисциплинарен съвет, като производството е иницирано с Докладна записка от 14.10.2019 година до органа по назначаването, а след това е разпоредено извършването на проверка за установяване на това има ли извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на оспорващия С. и въпреки, че няма отбелязване оспорващият се е запознал и с резултатите от извършената проверка, в самите писмени обяснения,дадени от 04.12.2019 година и в обяснение/ наречена Информация/от 11.11.2019 година е дала подробен отговор на това има ли извършено от нея нарушения или не, при което тя се е запознала със всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателство,депозирала е обяснения/ дори и под формата на информация/ и така и е осигурено участие в дисциплинарното производство.

При издаване на заповедта органът по назначаването е спазил разпоредбата на чл.93 от ЗДСЛ,дисциплинарно-наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения да събере и оцени посочените от него доказателства.От така цитираната разпоредба ясно и недвусмислено,е че законодателят е вменил в задължение на дисциплинарно- наказващия орган да изслуша държавния служител. В конкретния случай, оспорващият е бил поканен за изслушване от самия дисциплинарно- наказващ орган, явила се е на изслушването, проведено на дата 03.12.2019 година / след като е бил надлежно поканен/ изслушването,обективизирано в Протокол за изслушването приложен на лист 29 от делото и въпреки,че дисциплинарно- наказващият орган не е прие писмените и обяснения, дадени на дата 04.12.2019 година, то това неприемане не може да бъде основание до неспазване на

нормата на чл.93 от ЗДСЛ, защото изслушването и приемането на писмените обяснения са поставени алтернативно- или едното или другото, но не и в кумуляция и преценка на дисциплинарно- наказващия орган е кой от двата способа да избере/ като законодателят е използва съюзът“ или“, което означава алтернатива,а не „ и“,което означава кумуляция.

Обосновано дисциплинарно-наказващият орган приел, че оспорващият е извършил посочените в заповедта дисциплинарно нарушение-неизпълнение на служебните задължения и най- вече на т.V.1 от Длъжностната и характеристика – оказване правна помощ за законосъобразното осъществяване на правомощията на Директор на Агенция „ Митници“ свързани с неговата компетентност,

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на оспорващия и на неговия процесуален представител,че именно защото в целия правен отдел са се използвали такива бланки, и че е налице противоречива практика на ВАС, като едни от съставите приемат жалбите за недопустими, когато са подадени от ненадлежаща страна, а други състави ги оставят без движение и от там и вина има съдът,който не е оставил жалбата без движение, а е прекратил производството по делото. На първо място, именно защото оспорващият е Главен юрисконсулт и бил запознат с тази противоречива практика е бил длъжен да подаде касационната жалба от надлежната страна, която е взела участие в производството пред АС- Бургас – от името на Директор на Агенция“ Митници“, а не от Агенция Митници, която е юридическо лице и съвсем различен субект от органа, издал заповедта за налагане на дисциплинарно наказание- Директор на Агенция “Митници“. На следващо място, пак защото именно оспорващият е главен юрисконсулт, е следвало да съобрази и нормата на чл.17,ал.3 от АПК,пред съда административните органи могат да се представляват по пълномощие по реда на [Гражданския процесуален кодекс](#) по аргумент от нормата на чл.32 от ГПК, като представители на страните по пълномощие могат да бъдат адвокатите, родителите, децата или съпругът, юрисконсултите или други служители с юридическо образование в учрежденията, предприятията, юридическите лица и на едноличния търговец, областните управители, упълномощени от министъра на финансите или от министъра на регионалното развитие и благоустройството, в случаите по [чл. 31](#), други лица, предвидени в закон.

С оглед на това , че оспорващият е главен юрисконсулт, оспорващият е бил длъжен да подаде жалбата от надлежната страна– от името на Директор на Агенция „ Митници“, а не от Агенция „Митници“. Посочените обвинения към ВАС, че едва ли не съдебният състав не е оставил жалбата без движение и не е спрял производството по делото до постановяване на Тълкувателно решение, не може да бъде аргумент на един юрисконсулт за неговото процесуално поведение. Обстоятелството ,че единствено тази жалба е оставена без разглеждане също не може да доведе до извод, че оспорващият е упражнил добросъвестно предоставените му с пълномощното права за процесуално представителство пред ВАС от страна на Директор на Агенция Митници. На следващо място фактът, че в Агенция „Митници“се ползва такава бланка,/ която се подава от Агенция „Митници“ по никакъв начин не може да доведе до извод, че оспорващият не е извършил нарушението,защото именно като главен юрисконсулт тя е била длъжна да познава не само длъжностната си характеристика, но и действащите закони в РБ, още повече, че едно от залегналите и в длъжностната характеристика задължения е да осъществява процесуално представителство и организира правна защита пред органите на съдебната власт и правораздавателните органи, по които е страна

Директор на Агенция „Митници“. В процесния случай, по делото не се спори, че С. е била надлежно упълномощена да подаде касационна жалба срещу Решението на АС- Бургас и то от Директор на Агенция „Митници“ в качеството му на дисциплинарно- наказващ орган е следвало да подаде жалбата от името на органа, издал заповедта и който е бил страна в производството пред АС- Бургас, а като е подала жалба не от негово име, а от името на Агенция „Митници“, която касационна жалба е оставена без разглеждане с влязло в сила Определение е допуснала нарушение, изразяващо се в нарушение на т.1 от Длъжностната характеристика, което е довело до незаконосъобразно осъществяване на правомощията на Директор на Агенция „Митници“. Нарушението е доказано по несъмнен начин, а дори е налице и признание от страна на оспорващия, че в действителност касационната жалба е подадена от името на Агенция „Митници“.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че заповедта е издадена извън сроковете, посочени в чл.94 от ЗДСЛ, защото съгласно сочената разпоредба, дисциплинарното наказание се налага в срок от два месеца от откриване на нарушителя и в едногодишен срок от извършването му. Дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато дисциплинарно-наказващият орган разполага с достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на нарушителя. В случая, за най- ранна дата на откриване на нарушението би могло да се говори за дата 02.12.2019 година, когато до Директор на Агенция „Митници“ е входирана Докладната записка от Ръководител инспекторат в Агенция „Митници“, с които са констатирани нарушенията на оспорващия и дори да се приеме, че от този момент дисциплинарно- наказващият орган е разполагал с доказателства за извършеното нарушение от страна на оспорващия, то предвиденият по чл.94 от ЗДСЛ срок не е изтекъл, защото сроковете са в отношение на поглъщане, а моментът на соченото извършване на нарушението е - 22.04.20189 година, съответно на това изтичащ на 22.04.2020 година. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание издадена на 10.12.2019 в рамките на едногодишния срок.

Дисциплинарно наказващият орган е наложил наказание – отлагане повишението в ранг с една година, след като е изяснил фактите и обстоятелствата и същото наказание съответства на извършеното нарушение, при което настоящият съдебен състав намира, че правилно е ангажирана дисциплинарната отговорност на С.. Всичко това сочи, че дисциплинарно- наказващият орган е ангажирал дисциплинарната отговорност на оспорващия С. като е да изяснил фактите и обстоятелствата по случая, настъпилите последици за държавната служба, формата на вината на оспорващия, обстоятелствата, при които е извършено нарушението и цялостното поведение на държавния служител и по този начин е спазили и разпоредбата на чл.91 от ЗДСЛ..

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Претенцията на ответника по оспорването за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

В [Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. по Тълкувателно дело № 5/2009 г.](#) на Общото събрание на ВАС, е посочено, в случаите, в които съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата си, страната дължи заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато административният орган е представляван от юрисконсулт в съдебно-административното производство.

Конкретният размер на възнаграждението следва да се преценява към момента на възникване на основанието за присъждане на разноските, т.к. съдът прилага действащата към момента на осъществяване на правопораждащия факт нормативна уредба Съгласно [чл. 143, ал. 4 АПК](#), когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#), ако другата страна е ползвала такъв. В съответствие с [Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. по тълк. дело № 5/2009 г.](#) ОСК на ВАС, страната дължи заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато административният орган е представляван от юрисконсулт в съдебно-административното производство. Между страните не се спори, че Директор на Агенция „Митници“ е представляван в процеса от юрисконсулт М., която е притежавала валидно учреден представителен мандат и е осъществила предоставените и процесуални права в пълен обем. Тъй като правната защита на страната е осъществена от юрисконсулт, приложима в конкретната хипотеза е нормата на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#). **В ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 8710 ОТ 05.07.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 6178/2017 Г., VII ОТД. НА ВАС е посочено**, че процесуалното законодателство допуска страните в гражданското и административното производство да бъдат представлявани от пълномощници, които упражняват процесуалните права и изпълняват процесуалните им задължения. Не всяко лице може да бъде пълномощник в процеса, а само лице, което отговаря на изискванията на [чл. 32 ГПК](#), като за гражданите то може да бъде адвокатът, родителите, децата или съпругът на страната. За юридическите лица и едноличните търговци, освен адвокатите, пълномощници могат да са и юрисконсултите или други техни служители с юридическо образование. Респективно законът позволява страна в съдебното производство да получи правна защита не само от адвокат, но и от юрисконсулт. При все, че е налице идентичност на осъществяваните процесуални функции, с оглед разликите в правния статут на юрисконсулта, съответно на адвоката, законодателят е установил различен механизъм за определяне на дължимите възнаграждения като разходи за осъществената процесуална защита. Нормата на [чл. 143, ал. 4 АПК](#) предписва, че когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#), ако другата страна е ползвала такъв. А разпоредбата на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) предвижда, че когато страната е била защитавана от юрисконсулт, размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 ЗПП](#). Противно на възприетото от АССГ, от разпоредбата на [чл. 143, ал. 4 АПК](#) не може да се извлеча аргумент, че е налице специална уредба, която регламентира заплащането на разноски на административния орган и по въпроса за правото на разноски е недопустимо препращане към [ГПК](#). Отговорността за разноски, както и всеки друг вид отговорност в правото като фактически състав не може да се тълкува разширително, а само точно, според точния смисъл на правните понятия. Процесуалният закон предвижда възможност за присъждане на разноски по [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в процесуалноправната норма. Прилагайки субсидиарно разпоредбата на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#), съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на

юридическото лице, което е защитавано от него, респ. в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд.

Съгласно [чл. 12, ал. 3 АПК](#) в производствата по този кодекс не се събират държавни такси и не се заплащат разноски, освен ако това е предвидено в него или в друг закон, както и в случаите на обжалване на административни актове по съдебен ред и при предявяване на иск по този кодекс. По производствата пред съда по административни дела се заплащат разноски от двете страни и се дължи присъждане на такива и на двете страни по общите правила за определяне на разноските, визирани в [чл. 78 ГПК](#). Препращането на [чл. 144 АПК](#) по въпросите за определяне на разноските по производството по административни дела по реда на [ГПК](#) е категорично и цялостно, с оглед идентичността в осъществяваното процесуално представителство. След като специалният административен закон не урежда детайлно и пълно материята за разноските, по тези въпроси следва да се прилагат субсидиарно нормите на [ГПК](#) в Глава осма, Раздел втори- държавни такси и разноски. Следователно както в исковия граждански процес, така и в административния процес се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение съгласно [чл. 78 ГПК](#) и на жалбоподателя, и на ответника по жалбата. Последният като страна в съдебното производство по административни дела, има право на разноски на общо основание при цялостно или частично отхвърляне на жалбата или при прекратяване на делото по силата на [чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК](#). **В тази връзка субсидиарно приложима е разпоредба на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) в редакцията ѝ, действаща към датата на постановяване на съдебния акт година и сочеща, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от ЗПП](#). Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/ в**

Съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено минимално възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност и на практика е проведено само едно съдебно заседание, на което е взел участие юрисконсулт М., при което определеният размер на възнаграждение-100 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Вяска от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася

във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл, врс. с чл.173 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА К. З. С. от [населено място] срещу Заповед №7862/10.12.2019 година на Директор на Агенция "Митници"- [населено място], с която последният на основание чл.97, ал.1 от ЗДСл наложил на К. З. С. дисциплинарно наказание – „Отлагане повишението в ранг с една година“.

ОСЪЖДА К. З. С. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА АГЕНЦИЯ "МИТНИЦИ" СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ. НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138, АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

РЕШЕНИЕТО НЕ ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ ПО АРГУМЕНТ ОТ НОРМАТА НА ЧЛ.124, АЛ.1 ОТ ЗДСЛ.

СЪДИЯ: